

Đêm Qua Chớp Bể Mưa Nguồn

Người bạn đưa tôi câu hỏi, thắc mắc về sự cô đơn đối với đứa bé lớn khôn và với người lớn...chưa lớn.

Tôi có đọc Cao Hành Kiện, lòng không một ấn tượng nào. Chắc tại tôi ghét bọn Tàu, hề thấy đến Tàu là ghét!

Do đó tôi không thể viết hồi âm gửi cho bạn tôi. Cô đơn là sự lẻ loi...Lẻ loi thì đâu có bạn?

Có khi tôi cũng cố gắng nói gì cho bạn tôi vui, mà nghĩ bạn đang “lẻ loi”, tôi nói gì cũng “đụng chạm”?

Cho nên bao nhiêu cố gắng tôi rồi...vẫn rất cô đơn! Cô đơn sẽ thành “văn chương”, hay thành những giọt nước mắt?

Sao người ta lìa Tổ Quốc...tại vì người ta “bơ vơ”? Sao người ta thích đọc thơ...những câu thơ vô nghĩa?

Chẳng hạn “mưa nguồn chớp bể, ai người quân tử buồn không?”. Chẳng hạn khi ngắm hoa hồng...sao cứ nghĩ môi người đẹp?

Hỡi ơi đôi mắt xanh biếc, gom lại thế gian này, chẳng? Tôi mơ ước gặp giai nhân để chỉ kìa hoa quỳ nở...

Ôi chao hoa rừng hoa rú, hoa mọc trên những đồng hoang. Hoa mọc từ nỗi cô đơn, nở khắp mà đâu là bạn?

Tôi thật tình có cố gắng, thật tình muốn mình thoát ra, chấp cánh và bay thật xa hai chữ cô đơn quanh quẽ...

Nhưng cuối cùng đành lặng lẽ, thưa người: “Tôi quá cô đơn!”. Tôi biết bạn tôi sẽ buồn, thờ dài mà thành bão tố?

Tôi chép lại câu hỏi đó, tôi coi như sự để dành...biết đâu tôi hết “một mình”, biết đâu rồi chim có bạn?

Anh nghĩ sao về điều này:

**"Chỉ khi một đứa trẻ đối diện với cô đơn, nó mới bắt đầu trở thành một người lớn; và chỉ khi một con người đối diện với cô đơn, y mới trưởng thành. Cô đơn thì rất cần thiết cho người đến tuổi thành niên. Nó khuyến khích sự độc lập, và tất nhiên, để làm tăng sức mạnh nhân cách trong những hoàn cảnh xã hội thì khả năng chịu đựng cô đơn là điều không thể thiếu.
Cao Hành Kiện"**

**Và
Anh sống với nỗi cô độc của Anh như thế nào?**

*

Bạn tôi hỏi tôi thế nào, tôi để nguyên văn như thế...Coi như mưa nguồn chớt bề, đêm qua quân tử băng khuâng...

Trần Văn Lệ